HQN™

Jennifer Crusie

Mehe ikkest priiks

Naljakas romaan hüvastijätmisest
halbade meestega (ja heade leidmisest)!

1. peatükk

"Ma ei ole elades näinud kedagi, kelle mees oleks lahutusel asjata ootama jätnud," ütles Tina Savage õele. "Mis tunne on?"

"Mitte eriti hea." Lucy Savage Porter püüdis siluda niiske käega oma lillelist seelikut. "Kas me võiksime ära minna? See ei meeldi mulle." Ta jättis seeliku sinnapaika ja pigistas Riverbendi kohtuhoone marmorfuajees ringi vaadates oma kühmulist riidest kotti. "Bradley kirjutas lahutuspaberitele alla. Meil poleks vaja siin üldse olla."

Tina raputas pead. "Psühholoogiliselt on siinolek vajalik. Abielludes oli sul tseremoonia, seda on vaja ka lahutades. Tahan, et tunneksid end vabana. Istu nüüd siin pingil, kuni ma otsin Bentoni üles ja uurin, miks see nii palju aega võtab."

Tunneksin end tükk maad vabamana, kui sina mind kogu aeg ei kamandaks, tahtis Lucy juba öelda, kuid mõtles siis ümber. Selliseid mässumeelseid hetki oli tal viimasel ajal sagedasti, kuid need tuli maha suruda, sest ainus kord, kui ta oli sellele tundele järele andnud, järgnes katastroof. Praegu istus ta messingikarva kiharapilve all, kuna oli otsustanud hakata vabaduse sümbolina blondiks. Kah mul sümbol. Ta nägi välja nagu kanavarvastega kuldne Barbie.

Võib-olla oli häda selles, et ta polnud sõltumatut tüüpi. Kui soengufiasko välja arvata, peatas loogika Lucy iga kord,

kui ta otsustas olla pisut sõltumatum. Lõppude lõpuks oli Tinal õigus. Ta pidi lahutusotsuse ära kuulama. Ja see pink oli istumiseks parim koht. Oleks ebaloogiline sellega mitte nõustuda.

Mis siis, et see oleks olnud nii mõnus.

Lucy läks ja istus pingile.

Tina oli juba läinud end ümbritsevast ülikondademerest oma õnnetut advokaati otsima. Vaene Benton. Ta oli end ületanud, surudes Lucy lahutuse läbi kahe nädalaga, kuid Tinale sellest ei piisanud. Tina jääks arvatavasti rahule alles siis, kui Benton tooks talle vaagnal Bradley pea. Hetkeks kujutles Lucy valges linases kostüümis tõmmut ja saledat Tinat endast väljas Bentoni ees, kes pakub talle kalkunivaagnal Bradley kena peanuppu.

See pilt meeldis talle. Tinal olid alati hiilgavad ideed.

Äkki ilmus õde Lucy ette, lüües teele jäävad ülikonnad lahku nagu Punase mere vood. "Tekkinud on mingi viivitus. Kulub veel umbes tunnike ja siis läheme lõunat sööma."

Veel tund. "Olgu peale. Kas läheme Harvey söögimajja?"

Tina kehitas õlgu. "Kuidas soovid."

"Tänan." Lucy võttis kotist füüsikaõpiku.

"Mida sa ometi teed?"

"Mul on homme kavas Plancki konstant." Lucy lehitses õpikut. "See on paras pähkel. Ma vaatan korraks üle."

"Tead mis, järgmine asi, mille ma sulle hangin, on uus töökoht," kuulutas Tina ja kadus uuesti ülikondade keskele.

Uus töökoht?

"Mulle meeldib mu töö," ütles Lucy, ent Tina oli juba läinud.

Olgu, see oli viimane piisk. Lucy lõi õpiku pauguga kinni. *Mitte keegi ei kamanda mind enam. Nüüdsest olen iseseisev,*

isegi kui see tundub ebaloogiline. Minust saab täiesti uus inimene.

Just nii.

Ma muutun.

"Nii, nüüd aitab. Mina annan lahkumisavalduse," ütles Zack Warren paarimehele. Mehe tumedad sassis juuksed olid laubale, peaaegu silmadele langenud, kuid ta oli liiga vihane, et neid tagasi lükata.

"Ära räägi seda mulle, räägi Jerryle." Pikakasvuline, külm ja rahulik Anthony Taylor nookas mehe poole, kes oli nad äsja sihikule võtnud.

Zack pöördus uuesti relva poole, mis värises keskealise kiilaneva viletsas ülikonnas petise käes, kes seisis oma tühja laua taga ja värises. Jerry piidles neid valvsalt, täpselt nii valvsalt nagu ettevaatlik mees võiks silmitseda kaht suurt selli, keda ta püstoliga sihib.

"Mina võtan lõpparve, Jerry," ütles Zack. "Sa võid mul minna lasta, sest mina ei ole enam võmm. Võid mu ametimärgi endale saada."

Ta hakkas kätt oma musta kulunud nahkjaki taskusse pistma ja Jerry kiuksatas: "Ei!"

Zack tardus paigale. "Olgu peale. Kena. Mis siis ikka." Ta kaalus, millised võimalused neil oleksid Jerry siin, mehe kabinetis kahjutuks teha. Need polnud kuigi head. Jerry oli kohutavalt närvis ja kabinet väga tilluke, siin polnud ruumi manööverdada ega millegi taha varjuda. Toas oli vaid metall-laud, kaks plasttooli ja Jerry. Mööbel oli oluliselt huvitavam kui Jerry, vähemalt seni, kuni mees äkki käe lauasahtlisse pistis ja püstoli välja tõmbas.

Nad olid selle ära teeninud. Paljalt seepärast, et tüüp mõjus haledalt, olid nad muutunud ettevaatamatuks. Zack

silmitses Jerry käes vappuvat relva aukartusega. 0,45-ne. Hetkel ei olnud kabinetil aknaid, kuid see olukord võis mõne minutiga muutuda, sest 0,45-ne oli relv, mis jätab seintesse suured augud.

Inimestesse niisamuti.

"Miks me seda teeme?" küsis Zack püstolit põrnitsedes Anthonylt. "Nagu elu poleks niigi piisavalt masendav. Mina lähen minema, ma ei tee nalja."

"Lõpeta vigin." Anthony korjas oma tviidkangast rätsepakuue varrukalt hoolikalt olematu kübeme, pilk kogu aeg Jerryl. "Niikuinii oled sina tõenäoliselt selle kõige põhjus. Loivasid siia sisse, väljanägemine, nagu poleks nädal otsa habet ajanud. Jerry arvas ilmselt, et sa oled mingi eluheidik." Ta naeratas Jerryle nagu täiusliku rahu oaas vägagi higistamapanevas olukorras. "Mina oleksin samuti relva välja tõmmanud, Jerry. Ma saan sinust aru. Äkki räägiksime sellest?"

Jerry raputas pead, kuid ta pilk püsis Anthony rahulikku ja muretut häält kuulates temal. Zack nihkus väga aeglaselt paremale, püüdes jätta muljet, nagu niheleks vaid ühel kohal.

Äkki vaatas Jerry Zacki poole, kes võttis vestluse üle. "Ei no muidugi, ja kui me oleksime mõlemad olnud säherdustes kupeldajaülikondades nagu sina, poleks ta püstolit haaranud. Ma küsin sinult, Jerry, kas minu nahkkuub sundis sind püstolit välja tõmbama? Või oli see ametimärk?"

Jerry pilutas Zacki piieldes silmi ja Anthony nihkus pisut vasakule.

"Ärge liigutage!" piuksatas Jerry kandadel kõõludes. "Hoidke käed üleval!"

"Me ei liigutagi, Jerry," kinnitas Anthony rahustavalt. "Sa ise liigutad. Lase end lõdvaks. Siis tunned end paremini."

"Jäta lollused," hoiatas Jerry ja püstol vappus uuesti. "Ma tulistan."

"Sa ju ei taha meid tulistada, Jerry." Zack laiutas käsi. "Tulistamisest tuleb kohutav jama. Sa ei kujuta ettegi."

"Muidugi." Jerry vaatas seda öeldes Zacki poole ja Anthony nihkus veel veidi vasakule. "Jama, mis tuleb sellest, kui varastad ülemuselt kolmkümmend tuhat kulli, pole kõneväärtki."

"Võmmi tulistamisega võrreldes igatahes mitte," kinnitas Anthony ja Jerry pilk sööstis temale. Zack nihkus pisut paremale. "Võmmi tulistamine?" Anthony vangutas pead. "Isegi su kongi võti visatakse minema. Seda me ju ei taha, mis? Pane püstol käest, Jerry."

"Mina nii ei arva." Jerry hingas pisut kiiremini ja vaatas uuesti Zacki poole. "Mina nii ei arva. Ja te liigutate." Mees pigistas Zacki sihtides silmad kinni ja vajutas päästikule.

Samal hetkel, kui Jerry tulistas, sööstis Zack põrandale, Anthony röögatas: "Jerry!" ning Jerry pööras relva tema poole. Zack lennutas end üle laua, Anthony viskus põrandale ja Jerry kuul lendas puhtalt läbi ukse.

Siis paiskas Zack Jerry põrandale.

Anthony ajas end jalule ja ruttas appi. "Oled kombes?"

"Mina? Muidugi," kinnitas Zack käeraudu võttes ja pisut hingeldades. "Mida ei saa kindlasti öelda Jerry kohta. Ja sina?"

"Koridoris olid inimesed." Anthony avas ukse, et kontrollida, mida Jerry oli teisel pool tabanud, Zack pani samal ajal tulistajal käed raudu.

"Sul on õigus vaikida, idioot," kähvas Zack ja luges vahistatule ülejäänud õigused ette talle kaksiratsi otsa istudes. Anthony silmitses neid lävelt.

"Soovin õnne," ütles ta Jeffyle, kui Zack oli lõpetanud. "Tabasid veeautomaati."

"Mine perse," vastas Jerry, kuid see kõlas rohkem kohmetult kui trotslikult.

Zack ajas end püsti ja põrnitses meest tigedalt. "Edaspidi peaksime tegema tegemist paremat sorti kurjategijatega."

"Tegelikult kuulub ta koorekihti," väitis Anthony, uurides, ega pintsak pole kannatada saanud. See oli laitmatu nagu alati. "Kas tahaksid töötada komblus- või mõrvaosakonnas?"

"Ei," ütles Zack. "Aga ma tahaksin vahistada viisakaid inimesi, kes ei sihi mind püstolist. Tegelikult ei taha ma enam üldse kedagi vahistada. Tahaksin seltsida heade inimestega. Kas see oleks võimalik? Kas häid inimesi on enam üldse olemas?"

"Aga meie sinuga?" küsis Anthony kannatlikult. "Meie peaksime küll head olema. Oled sa kindel, et kõik on korras? Sa käitud viimasel ajal kuidagi kummaliselt."

"Kas te ei võiks veidi kiiremini teha?" vingus Jerry põrandal. "Mul ei ole siin eriti mugav."

"Tead mis, Jerry..." Lamaja poole vaadates oli Zack äkki väga leebe. "Ma võiksin praegu vähimagi vaevata su ajud välja peksta." Ta tonksas jalaga õrnalt Jerry pead. "Vastupanu vahistamisel. Ära mängi oma õnnega."

Jerry jäi vait.

"Tahad soovitust kuulda, Jerry?" Anthony kummardas ja tõmbas mehe ühe käega jalule. "Ära kunagi mõlise mehega, keda sa oled äsja püstolist sihtinud. On suur tõenäosus, et ta suhtub sinusse vaenulikult. Ja tõtt öelda, Jerry, ei meeldinud sa meile eriti juba enne seda, kui sa relva välja tõmbasid."

Jerry sulges silmad.

"Ma peaaegu lootsin, et ta osutab vahistamisel vastupanu," ütles Zack.

"Ei lootnud," väitis Anthony. "Sul on lõunasöögiks plaanid tehtud. Sa võtad Harvey söögimajas vahi alla meisterpetise. Mis sul viga on?"